

«Λόγοι συνειδήσεων» πίσω από την απόφασή του.

Παραίτηση-«βόμβα» του Μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ από την Πανορθόδοξη Ιερά Σύνοδο.

23/05/2016 16:35

Την παραίτησή του από την Αγία και Μεγάλη Ιερά Σύνοδο των Ορθοδόξων Εκκλησιών, την πρώτη μετά το σχίσμα του 1054, ανακοίνωσε με ανοιχτή επιστολή του ο Μητροπολίτης Πειραιά Σεραφείμ.

Στην επιστολή του, όπου εξηγεί τους λόγους πίσω από αυτήν την απόφαση, ο Μητροπολίτης αναφέρει ότι παραιτείται για λόγους συνειδήσεως και ειδικότερα διότι διαφωνεί με τη θεματολογία της Αγίας και Μεγάλης Ιεράς Συνόδου. Ειδικότερα, υπογραμμίζει ότι **«μετά 93 χρόνια προετοιμασίας μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου ἢ ἐνασχόλησής της μέ οὐσιωδῶς λελυμένα θέματα ἀπό τήν Πατερική καί Κανονική μας Παράδοση, ὅπως τῆς Νηστείας καί τοῦ Γάμου, μόνον δυστυχῶς θυμηδία προκαλεῖ»** και τονίζει τη διαφωνία του **«με τήν ἀπαράδεκτη θέση τοῦ κειμένου περί τῶν μεικτῶν γάμων, πού προάγει τόν λεγόμενο λαϊκό συγκρητιστικό οἰκουμενισμό»**, καί **«με τά ἄλλα δύο ψηφισμένα κείμενα τῶν προσυνοδικῶν διασκέψεων "Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον" καί "Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ"»**.

Αναλυτικά η ανακοίνωση του Μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ:

«Ἐπειδή κατά τόν Θεῖο Ἀπόστολο Πέτρο ὀφείλομεν νά εἴμεθα «ἔτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογία πάντι τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος μετὰ πρᾶυτητος καὶ φόβου συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθὴν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυρθῶσιν οἱ ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν. κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιῶντας, εἰ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν ἢ κακοποιῶντας (Α΄ Πέτρου 3,15-18), δημοσιοποιῶ τούς λόγους παραιτήσεώς μου ἀπὸ τὴν συμμετοχῆ μου στὴν ἐκπροσώπηση τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν συγκληθησομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο. Ἡ ἀπόφασις τῆς προλαβούσης ἐκτάκτου Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μοῦ παρεῖχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς κατόπιν τῆς παραιτήσεως τῶν πρὸ ἐμοῦ κατὰ τὰ πρεσβεῖα Σεβασμιωτάτων Ἁγίων ἀδελφῶν.

Παραιτήθην προφορικῶς ἐνώπιον τῆς προλαβούσης Ἱεραρχίας γιὰ λόγους συνειδήσεως καὶ εἰδικότερα διότι διαφωνῶ καὶ διὰ τὴν θεματολογία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ διὰ τὴν διαδικασία. Διαφωνῶ διὰ τὴν θεματολογία διότι μετὰ 93 χρόνια προετοιμασίας μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου ἢ ἐνασχόλησής της μέ οὐσιωδῶς λελυμένα θέματα ἀπὸ τὴν Πατερική καὶ Κανονική μας Παράδοση, ὅπως τῆς Νηστείας καὶ τοῦ Γάμου, μόνον δυστυχῶς θυμηδία προκαλεῖ. Διαφωνῶ καὶ μέ τὴν ἀπαράδεκτη θέση τοῦ κειμένου περί τῶν μεικτῶν γάμων, πού προάγει τόν λεγόμενο λαϊκό συγκρητιστικό οἰκουμενισμό, καὶ διαφωνῶ ἐπίσης ριζικά μέτᾳ ἄλλα δύο ψηφισμένα κείμενα τῶν προσυνοδικῶν διασκέψεων «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον» καὶ «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ.» Ἐάν πράγματι ἐπεδιώκετο ἡ Πανορθόδοξος αὐτὴ Σύνοδος νά εἶναι Ἁγία καὶ Μεγάλη καὶ νά ἀποτελεῖ Ἱεράσυνέχεια τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων στὸν 21ο

αίωνα και επέκεινα, διακηρύσσουσα ότι «έδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν», ὄφειλε στοιχοῦσα στό πνεῦμα καί τό γράμμα τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων νά ἀποφασίσῃ τά ἀκόλουθα :

α) Νά ἀναγνωρίσει τίς θεωρούμενες ἀπό ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους δύο Συνόδους τοῦ ἐνάτου καί δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ὡς Οἰκουμενικές, δηλ. τήν Η΄ ἐπὶ Μ. Φωτίου, τοῦ 879-880, καί τήν Θ΄ ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ 1351, οἱ ὁποῖες, κατεδίκασαν ἢ μὲν πρώτη τὸ Filioque καί τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα ὡς αἱρέσεις, ἢ δὲ δευτέρα τήν περὶ κτιστῆς Θείας Χάριτος καί Ἐνεργείας αἵρεση, διότι δι' αὐτῆς προσβάλλεται ἡ σχέσις τοῦ Θεοῦ πρὸς τήν κτίσιν Του καί ὀργανικῶς ἀνταλλάσσεται ἡ ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τό ἀλάθητο καί τό πρωτεῖο ἐνός ἀνθρώπου, καί ἐπομένως καί τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση. Νά ἐπικαιροποιήσῃ καί ἐπικυρώσῃ τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1282-1284) διὰ τῶν ὁποίων ἀκυρώθηκε ἡ ψευδοένωσις τῆς Λυών καί τῆς Μεγάλης Συνόδου (1484) διὰ τῆς ὁποίας ἀκυρώθηκαν οἱ ἀποφάσεις τῆς ληστρικῆς Συνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας. Νά καταδικάσῃ τό ψευδοπéterιο δόγμα, πού στηρίζεται σέ πλαστογραφημένα στοιχεῖα (ψευδοκωνσταντίνειος δωρεά, ψευδοπιπίνειος δωρεά, ψευδοἰσιδώρειες διατάξεις, ψευδοκλημέντεια) καθὼς καί τίς διδαχές τῶν ψευδοσυνόδων I καί II Βατικανῆς καί νά ὀριοθετήσῃ τήν θέση τοῦ πρώτου στήν Ἐκκλησία, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν 34ον Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού ἔχει Οἰκουμενικὴν ἀναγνώρισιν (9ος Ἀντιοχείας, 1ος Δ΄, 2ος ΣΤ΄ καί 1ος Ζ) εἶναι Primus inter Pares καί ὄχι Primus sine Paribus.

β) Νά ἐκλέξῃ, νά χειροτονήσῃ καί νά ἐνθρονίσῃ στό πάλαι ποτέ περίπυστο Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης καί τῆς Δύσεως νέο Ὁρθόδοξο Πάπα Ρώμης, καί Ὁρθόδοξη Ἱεραρχία μὴ ἀναγνωρίζουσα τὸν σημερινὸ καταληψία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Δύσεως καί αἰρεσιάρχη κ. Φραγκῖσκο (Horhe Bergolio). Ἔτσι, θά ἐλύοντο τά προβλήματα τοῦ Παπισμοῦ καί τῆς Οὐνίας.

γ) Νά ἀνιδρύσῃ Ἀυτοκέφαλες Ἐκκλησίες στήν Εὐρώπη, Ἀμερική, Καναδᾶ καί Αὐστραλία, λύουσα ὀριστικῶς τό θέμα τῆς Διασπορᾶς, καί τό σκάνδαλο τῶν ἐπαλλήλων δικαιοδοσιῶν πού προάγει τήν αἵρεση τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ καί πού δέν θεραπεύεται μέ τό ἡμίμετρο τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων. Ἡ ἀπόφασι αὐτήθᾶ ἀπεδείκνυε τὸν φιλοδυτικισμόν τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέν ἀντιμάχεται πρόσωπα καί τόπους ἀλλὰ τήν πλάνη καί τήν κακοδοξία πού χωρίζουν ἀπὸ τὸν Πανάγιον Θεόν. Ὅταν καταγγέλεται τό εἰδεχθές κακούργημα τῆς παιδοφιλίας πού θεσμοθέτησε τό Συνταγματικὸ Δικαστήριον τῆς Ὁλλανδικῆς πολιτείας ἀναγνωρίζοντας κομματικὸ σχηματισμὸ (PVDF) πού ἔχει αὐτὸ τό χυδαῖο πρόταγμα, ἢ ὅταν καταγγέλεται ἡ ἀπύθμενης κακότητος χυδαιότητα τῆς κτηνοβασίας, πού ἔχει θεσμοθετηθεῖ στή Γερμανικὴ πολιτεία, ἢ ὅταν καταγγέλεται ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας μέ τήν θεσμοθέτηση τῆς ψυχοπαθολογικῆς ἐκτροπῆς τῆς ὁμοφυλοφιλίας στό λεγόμενον Δυτικὸ κόσμον, δέν στηλιτεύονται τά πρόσωπα ἀλλὰ ἡ θεσμοθέτησις τῆς ἀνομίας. Ἀσφαλῶς ὡς πρόσωπα ἐκτιμῶνται βαθύτατα ὁ Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης, ἡ Θηρεσία τῆς Ἄβιλα, ὁ Ἰωάννης τοῦ Σταυροῦ, ἡ Θηρεσία τοῦ βρέφους Ἰησοῦ καί ὁ Κάρολος ντε Φουκῶ, καί ἄλλοι γιὰ τὸν

μυστικισμό τους και την αγάπη τους προς τον Χριστόν. Άγιοι όμως δεν μπορεί να θεωρούνται διότι εάν μετείχαν στην άκτιστη ιδιότητα του Θεού, την Αγιότητα, θα έπληροφορούντο δι' Αγίου Πνεύματος για τις κακοδοξίες και στρεβλώσεις της αποκαλυφθείσης αληθείας και θα κατήγγειλον αυτές και θα έννουντο μετά της Έκκλησίας. Η απόφασι αυτή θα απέδεικνε τό έωλοκαί άνεπέρειστο τών κατηγοριών ότι δήθεν επιδιώκεται ό έγκλωβισμός της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας στον «μικρόκοσμόν της»ένω άντιθέτως έξαγγέλλεται δι' αυτής ό άληθής Ευαγγελικός και Πατερικός «οικουμενισμός», πού άναλύεται σέ έμπονη διακήρυξητης Άποστολικοπαραδότου και Άγιοπατερικής αληθείας μέ την στηλίτευση τών κακοδοξιών και τών παντοειδών αιρέσεων.

δ) Νά ακολουθήσει την Πατερική όδό μαχίμου έπανευαγγελισμού της Οικουμένης, ως προείπομεν, μέ την δημιουργία δορυφορικής πλατφόρμας για την Όρθόδοξη μαρτυρία σέ 100 γλώσσες. Μέ τόν τρόπο αυτό, θα κονιορτοποιούσε τις διαμονικές ψευδοθρησκευές και αιρέσεις μέ παγκόσμιο λόγο και πατερική παρρησία, θα έδόξαζε τόν Θεό και θα διεσφάλιζε τόν άνθρωπον και τά πραγματικά δικαιώματά του.

ε) Νά λύση τό ήμερολογιακό και έορτολογικό μείζον θέμα, πού διασπᾶ άναποδράστως τή λειτουργική ένότητα της ΌρθοδόξουΚαθολικής Έκκλησίας και πού κατά τρόπον άντικανονικόνθεσμοθέτηθηκε στην Έκκλησία αυτή ή άπαράδεκτη λειτουργική διάσπασις, μέ τό γνωστό Συνέδριον του 1923,έπί Μακαριστού Πατριάρχου Κων/πόλεως κυρού Μελετίου Μεταξάκη.

Διαφωνῶ και μέ την διαδικασίαν πού προσβάλλει τό Έπισκοπικόν Υπουργήμα και μεταβάλλει την Άγία και Μεγάλη Σύνοδο σέ ούσιαστικά διευρημένη Σύνοδο Προκαθημένων, πού προδήλως παραβιάζει τό 34ο Κανόνα τών Αγίων Άποστόλων, διότι εΐναι κανονικῶς άπαράδεκτον νά άκυρώνεται ή ψηφος κάθε Έπισκόπου και ή έλευθέρα έκφρασις της γνώμης του και νά «όμογενοποιείται» άντικανονικῶς ή ψηφος τών Έπισκόπων της Έκκλησίας.

Έπιπροσθέτως ή τραγελαφική αυτή διαδικασία χαρακτηρίζεται από παλινωδία και άντιφατικότητα, διότι ένῶστον ψηφισθέντα -έκτός άπ' τό Πατριαρχεΐον Άντιοχείας- κανονισμόν λειτουργίας της Άγίας και Μεγάλης Συνόδου προβλέπεται ή άρχή της όμοφωνίας διά την λήψιν τών αποφάσεων, στηλιτεύεται ή άλληλένδετη προς την άρχή της όμοφωνίας άρχή της άρνησικυρίας (veto) από την έρμηνεία του Παναγιωτάτου Οικουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαΐου στην Σύναξη τών Προκαθημένων (Γενεύη 22-1-2016) κεφ. 2, παρ. δ', πού ούσιαστικά καταργεί την άρχή της όμοφωνίας και εισάγει την άρχή της πλειοψηφίας. Εΐναι χαρακτηριστική ή θέσις του Παναγιωτάτου Οικουμενικοῦ Πατριάρχου :

«Τέλος, καθίσταται άναγκαΐον ὅπως διευκρινηθῆ έν ζήτημα, τό όποϊον προέκυψε, καθ' ήμᾶς άπροσδοκήτως, ήτοι τό έρώτημα περι του άκριβοῦς νοήματος του ὄρου όμοφωνία (consensus), την όποϊαν απέδέχθημεν ως τρόπον λήψεως αποφάσεων τόσον κατά την προετοιμασίαν ὅσον και κατά τας εργασίας της Άγίας και Μεγάλης Συνόδου.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δεόν νὰ διευκρινηθῶσι τὰ ἀκόλουθα ζητήματα :

Πρῶτον, ἡ ἔννοια τῆς ὁμοφωνίας ὡς consensus, καὶ ὄχι ὡς unanimity, ἔχει διεθνῶς τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐὰν μία ἢ περισσότεραι ἀντιπροσωπίαι διαφωνήσουν πρὸς μίαν συγκεκριμένην πρότασιν καὶ διατυπώσουν ἰδίαν τοιαύτην, δεόν νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἀποδοχῆς τῆς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσωπιῶν τούτων γνώμης ἢ προτάσεως, εἰς περίπτωσιν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιτευχθῇ συναίνεσις (consensus) ἐπὶ τῆς ἀντιπροτάσεως, τότε ἡ διαφωνία αὕτη, ἐφ' ὅσον οἱ διαφωνοῦντες ἐπιμένουν, καταγράφεται ἀλλὰ δὲν ἀκυρώνει τὴν πρὸς ἣν ὑπῆρξεν ἡ διαφωνία ἀρχικὴν θέσιν, καὶ οἱ διαφωνοῦντες ὑπογράφουν τὸ ἀρχικὸν κείμενον, καταγράφοντες, ἐὰν θέλουν, τὴν διαφωνίαν των. Ἐὰν ὑπάρξῃ ἄρνησις ὑπογραφῆς τοῦ κειμένου, τοῦτο θὰ ἐσήμαιεν ἀρνησικυρίαν (veto), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ὠδήγει εἰς ἀδιέξοδον.

Δεύτερον ζήτημα, τὸ ὁποῖον δεόν νὰ διευκρινηθῇ, εἶναι ἐὰν ἡ ὁμοφωνία ἀναφέρεται εἰς τοὺς παρόντας κατὰ τὰς ἐργασίας ἐνὸς σώματος ἢ ἀπαιτῇ τὴν φυσικὴν παρουσίαν ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος».

Ἐπομένως ἐὰν ἰσχύσει ἡ πρόθεσις καὶ ἡ σκέψις τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καμμία τροποποίησι τῶν ἤδη ψηφισμένων κειμένων δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ καὶ κανένα κείμενον δὲν πρόκειται νὰ ἀποσυρθεῖ καὶ κατὰ ταῦτα ἡ παρουσία τῶν Μακαριωτάτων καὶ Σεβασμιωτάτων Συνέδρων θὰ εἶναι διακοσμητικὸν χαρακτῆρος.

Διαφωνῶ πλήρως μέ τό ψηφισθέν ἀπὸ τὴν Ε΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψις κείμενον «*Σχέσεις Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*» διότι γέμει ἀπὸ ἀσάφειας, ἀπὸ «τεχνικοῦς ὅρους» καὶ ἀπὸ μεγάλες ἀντιφάσεις. Ἐνα κείμενον Πανορθοδόξου Συνόδου θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι Ἱερὴ συνέχεια τῶν Ἱερῶν κειμένων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού παραδίδεται στή Ἱστορίαν πρὸς Ἁγιασμόν καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, καὶ ὄχι ἓνα φαιδρὸ συμπύλημα ἀντιφάσεων καὶ ἀσαφειῶν.

Διερωτῶμαι, κατὰ τὴν μακρὰν Ἱστορικὴν περίοδον τῶν χιλίων διακοσίων χρόνων, ἐὰν ἀριθμήσωμεν ἀπὸ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἢ τῶν ἐξακοσίων ἀπὸ τῆς Θ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δὲν ὑπῆρξαν αἱρέσεις καὶ κακοδοξίαι στὸν χριστιανικὸν κόσμον, πού θὰ ἔπρεπε ἡ Ἐκκλησία νὰ καταγνώσει; Ὁ Ἀντβεντισμὸς, ἡ φυλλαδικὴ ἐταιρεία «Σκοπία» πού αὐτοπροσδιορίζεται ὡς «χριστιανικὴ Ἐκκλησία μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ», ὁ Πεντηκοστιανισμὸς, ἡ Χριστιανικὴ Ἐπιστήμη, ἡ Θεοσοφία πού παρουσιάζει τὸν Χριστὸν ὡς «χρηστικὴ κατάστασις», ὁ Τεκτονισμὸς πού παρασιτεῖ ἀναισχύντως στίς χριστιανικὰ κοινωνίας ἐνῶ εἶναι Ἐωσφορικὸς παγανιστικὸς ἀποκρυφισμὸς (κατὰ τὰ ἐσωτερικὰ κείμενα τῆς ἰδίας τῆς μασωνίας), οἱ κατὰ τὴν δευτέρην χιλιετίαν κακοδοξίαι τοῦ Παπισμοῦ (πρωτεῖο, ἀλάθητο, καθαρτήριο, ἀξιομισθία, ὑπέρτακτα ἔργα, ἄσπιλη σύλληψις, ἐνσώματος ἀνάληψις τῆς Παναγίας, δικανικὴ ἱκανοποίησις Θ. Δικαιοσύνης κλπ.), οἱ διάφορες Προτεσταντικὲς παραφυάδες μέ τό πολυποικίλον αἰρετικὸν δογματικὸν περιεχόμενον (Βαπτισταί, Μορμόνοι, Κουάκεροι, Μενονίτες, Συναθροισταί, Μεθοδισταί κλπ.), δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ καταγνωσθοῦν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν Συνοδικῶς;

Εἶναι ἐκπληκτικά παράδοξο ὅτι στό συγκεκριμένο κείμενο δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρή ἀναφορά σ' αὐτές τίς πραγματικότητες, γιά τίς ὁποῖες **ἡ Ἐκκλησία Συνοδικά δέν ἔχει ἀρθρώσει ἐπίσημον λόγον, ὡς νά μήν ἀνεφύησαν αἱρέσεις καί κακοδοξίες κατά τήν Β' χιλιετίαν.**

Παρηκολούθησα μία ἰδιοφουεστάτη ἀνάλυσι ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον στό Ρ/Σ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς κακοδοξίας τῆς ἀσπίλου συλλήψεως, πού «έδογματίσε» ὁ Πάπας Πίος ὁ Θ' τό 1854 καί πού ὑπῆρξε «πρόβα generale» γιά τήν θεσμοθέτηση τοῦ πρωτείου καί τοῦ ἀλαθήτου τό 1870, ἀπό τήν 1η Βατικανή ψευδοσύνοδο. Ἐπί τῆς κακοδοξίας τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία ἀκυρώνει τήν ἔνσαρκο οἰκονομία τοῦ Θεοῦ Λόγου, διότι ἐάν ἐγεννήθη ἀσπίλως, ἡ Θεοτόκος θά συνελήφθη καί ἀνηδόνως καί κατά ταῦτα ἀπομειώνεται ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου, θεμελιώθηκε ἡ Λούρδη διά νά ὑπάρξει δῆθεν θεόθεν ἐπιβεβαίωσις, διότι ἡ Βερναρδέτη Σουμπιρού πού δῆθεν «εἶδε» τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὡς «λευκὴν Κυρίαν» τό 1858, ἔλαβε τήν ἀπάντησι στό ἐρώτημα ποία ἦτο, «Εἶμαι ἡ ἀσπίλως συλληφθεῖσα». Διερωτῶμαι ἡ Ἐκκλησία δέν θά ἔπρεπε ὅλες αὐτές τίς ἀπαράδεκτες νοθεύσεις τῆς ἀληθείας, Συνοδικῶς νά τίς καταδικάσει;

Στό συγκεκριμένο κείμενο γίνεται συνεχῆς ἀναφορά στήν ἀξία τοῦ διαλόγου μέ τήν Ἑτεροδοξία καί διαβάζοντάς το ἔχει κανεῖς τήν αἴσθησι ὅτι εἰσέρχεται σέ μία **«μηχανή τοῦ χρόνου»** καί βρίσκεται στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνος, ὅταν ἔπνεε ὁ ἄνεμος αἰσιοδοξίας γιά τήν ἔνωσι μέ τήν Ἐκκλησία, τῶν ἀποσχισθέντων ἀπό Αὐτήν. Δυστυχῶς ὅμως οἱ λεγόμενοι θεολογικοὶ διάλογοι ἔχουν σχεδόν τελειώσει ἢ ἔχουν συμπιγεῖ στήν σατανική ἐμμονή καί ἀμετανοησία τῶν κακοδόξων ἢ στήν χειροτονία γυναικῶν στό ἰδιότυπο Ἱερατεῖο τους καί στήν θεσμοθέτησι τῆς ψυχοπαθολογικῆς ἐκτροπῆς τῆς ὁμοφυλοφιλίας πού ἀνατρέπει τήν ἀνθρώπινη ὄντολογία καί φυσιολογία. Εἶναι ἀπόλυτος ἡ μαρτυρία ἐπ' αὐτῶν τῶν Ὁρθόδοξων συμπροέδρων τῶν διεξαγομένων θεολογικῶν διαλόγων, ὡς λόγου χάριν τοῦ Σεβ. Σασίμων κ. Γενναδίου (29/8 -3/9/2015, Σύναξις Ἱεραρχίας Οἰκουμενικοῦ Θρόνου). Καμμία ἀποτίμησις λοιπόν γιά τούς διεξαχθέντας θεολογικοὺς διαλόγους πού δυστυχῶς ἔχουν ἀποβεῖ «ἀνόσια παίγνια» κατά τήν ἐξαιρετικὴ δήλωσι τοῦ ἐπί εἰκοσαετία συμπροέδρου στόν διάλογο μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ.

Στό ἐπίδικο κείμενο γίνεται στίς παρ. 16,17,18,19 καί 21 ἀναφορά στίς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας μέ τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) καί εἶναι ἐκπληκτικό τά ὅσα ἀναφέρονται στήν παρ. 21 στήν ὁποία δηλώνεται ὅτι **«Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐκτιμᾷ τά ἐκδοθέντα θεολογικά κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστις καί Τάξις»** (ποία;) καί στήν συνέχεια ἡ αὐτή παράγραφος κατακλείεται μέ τήν δήλωσι ὅτι: **«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διατηρεῖ ἐπιφυλάξεις γιά κεφαλαιώδη ζητήματα Πίστεως καί Τάξεως».** **Ἡ ἀποθέωσις τῆς ἀντιφάσεως!!!**

Διερωτῶμαι μέ ποία λογική συμμετέχει ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία σ' ἓνα Σῶμα πού ἀπαρτίζεται ἀπό τούς Μονοφυσίτας Ἀντιχαλκηδονίους καί τήν πανσπερμίαν

τῶν προτεσταντικῶν Παραφυάδων; Δέν εἶναι ἡ πίστις ὄλων αὐτῶν κατεγνωσμένη ὡς αἵρεσις ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους; Οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι μετά τήν ἀπαράδεκτη Β΄ κοινή δήλωση τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1990 (Σαμπεζύ) κατά τήν ὁποίαν διεκήρυξαν ὅτι «οἱ φύσεις στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ διακρίνονται τῇ θεωρίᾳ μόνη» - ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι ὅτι οἱ δύο φύσεις διακρίνονται σαφῶς ὡς πραγματικά καί διακρίνονται ἀδιαιρέτως διότι ἡ ἔνωσις εἶναι ἀσύγχυτος καί ἀδιαίρετος - συνεχίζουσι νά ἐπαναλαμβάνουσι τήν φράσιν τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀπολιναρίου Λαοδικείας «*Μία φύσις τοῦ Λόγου σεσαρκωμένη*» τήν ὁποίαν περί τό 400 μ.Χ. πλαστογράφησαν οἱ μαθηταί του ὡς δῆθεν φράσιν τοῦ Ἁγίου καί Μεγάλου Ἀθανασίου (ΘΗΕ τ.2, στ. 1118-1119), ὅπως ἀπεδείχθη ὑπό τῶν Λεοντίου Βυζαντιῦ καί Ἰωάννου Σκυθοπολίτου (Ἰωάννου Ἱεροσολυμίτου P.G. 86,1865) κατά τήν Βυζαντινήν περίοδον καί τήν ὁποίαν ἐπανελάβε ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, νομίζων ὅτι ἀνήκε εἰς τόν Ἅγιον Ἀθανάσιον.

Εἶναι χαρακτηριστική τῆς ἐμμονῆς τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ἡ κυκλοφόρησις ἀπό τίς ἐκδόσεις Ἀρμός τό 1996, τοῦ συγγράμματος τοῦ Μακαριῖτου Πατριάρχου τῶν Κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου Σενούντα Γ΄ «*Ἡ Φύσις τοῦ Χριστοῦ*» ὅπου στήν σελ. 46 καί στό κεφ. «Ἡ μία θέλησις καί ἡ μία ἐνέργεια» ἀναφέρεται: «Ἐπειδή πιστεύουμε στήν Μία Φύσιν τοῦ Ἐνσαρκωμένου Λόγου, ὅπως τήν ὀνόμασε ὁ Ἅγιος Κύριλλος, πιστεύουμε στήν Μία Θέλησις καί στή Μία Ἐνέργεια. Φυσικά ἀφοῦ φρονοῦμε ὅτι ἡ Φύσις εἶναι Μία καί ἡ Θέλησις καί ἡ Ἐνέργεια εἶναι ἐπίσης Μία». Ἐπομένως οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγνωσμένοι ἀπό τίς Δ΄ Ε΄ καί ΣΤ΄ Ἅγιες Οἰκουμενικές Συνόδους, ὡς Μονοφυσίται, Μονοθελῆται καί Μονοενεργῆται καί ὅσοι παρηκολούθησαν τηλεοπτικῶς τήν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Πατριάρχου τῶν Κοπτῶν στήν Αἴγυπτον θά ἄκουσαν νά ψάλλεται ὁ **Θεοπασχητικός Ὑμνος «Ἅγιος Ἀθάνατος ὁ δι' ἡμᾶς Σταυρωθείς»** καί θά κατενόησαν ὅτι πέραν τῶν ἄλλων ἀσπάζονται καί τήν αἵρεσιν τοῦ Θεοπασχητισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ στίς Προτεσταντικές παραφυάδες τοῦ Π.Σ.Ε. διερωτῶμαι δέν εἶναι Εἰκονομάχοι; Δέν ἀρνοῦνται τό ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου; Δέν ἀρνοῦνται τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί τήν οὐσιαστική μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ; Καί ἐπομένως αὐτές οἱ κακοδοξίες τους δέν εἶναι κατεγνωσμένες ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους καί εἰδικώτερα ἀπό τήν Γ΄ καί τήν Ζ΄; Συνεπῶς πῶς σέ ἓνα αἰώνιο Πανορθόδοξο κείμενο παρεισφύουσι σχέσεις μέ κατεγνωσμένους ἀπό τήν Ἐκκλησία αἰρετικούς;

Τό κείμενο αὐτό δυστυχῶς ἀκυρώνει τά αἵματα, τίς θυσίες καί τά ἀνήκουστα μαρτύρια καί τά πολυώδυνα βάσανα τῶν Ἁγίων καί Ἡρώων τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν Πίστεως πού κατακρεουργήθησαν καί ἐκάησαν ζῶντες ἀπό τοῦς Λατίνους καί Λατινόφρονες (Ἰωάννη Βέκκο, Μιχαήλ Παλαιολόγο) καί ἐγκληματικῶς ἀμνηστεύει τήν στρέβλωσιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἀπό τοῦς ἐκπεσόντας «χριστιανούς» τοῦ Παπισμοῦ.

Εἶναι πολυσήμαντος ὁ πρόλογος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερωνύμου τοῦ Β΄, ὡς Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας (28-2-2000), στό βιβλίον τοῦ Ἰταλοῦ Μάρκο Ἀουρέλιο Ριβέλλι (Ἐκδόσεις Προσκήνιο – Ἄγγελος Σιδεράτος, 2000) μέ

τίτλο: «*Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γενοκτονίας*», ὅπου ἐκφράζει μέ συγκινητικό τρόπο τόν ἀποτροπιασμό του γιά τήν δολοφονία 850.000 Σέρβων Ὁρθοδόξων μέ ἠθικόν αὐτουργόν τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ζάγκρεμπ καί μετέπειτα **Καρδινάλιο Ἀλουΐσιο Στέπινατς**, ὁ ὁποῖος στό ἡμερολόγιόν του στίς 27-3-1941, σελ. 172, Βιβλίο Δ' ἔγγραφε: «Τό Πνεῦμα τοῦ Βυζαντίου εἶναι κάτι τό τόσο τρομερό τό ὅποιο μόνο ὁ Παντοδύναμος καί Παντογνώστης Θεός δύναται νά ἀνέχεται» καί στήν σελ. 176: «Τό Σχίσμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μεγαλύτερη κατάρα ἐν Εὐρώπῃ, σχεδόν μεγαλύτερη καί ἀπό τόν Προτεσταντισμό». Εἶναι τρομακτική ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Κούρτσιο Μαλαπάρτε, ὅτι εἶδε ἓνα μεγάλο καλάθι μέ 20.000 ἀνθρώπινα μάτια Ὁρθοδόξων Σέρβων, πού τοῦ ἐπέδειξαν μέ «ὑπερφάνεια» ὁ διαβόητος ἀρχηγός τῶν Οὐστάσι Ἄντε Πάβελιτς καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλουΐσιος Στέπινατς. Γιά τά ἐγκλήματα του αὐτά εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος, κατεδικάσθη ἀπό τό Διεθνές Δικαστήριον Ἐγκλημάτων τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σέ πολυετή κάθειρξη. Αὐτόν ὅμως τόν στυγνό ἐγκληματία «Ἁγιοποίησε» ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β' (Βοϊτύλα) τοῦ ὁποῖου τά ἀποκαλυπτήρια ἔγιναν προσφάτως μέ τήν δημοσιοποίησι τῶν ἐρωτικῶν του ἐπιστολῶν πρός τήν ἔγγαμη ἀκαδημαϊκό συμπατριώτισσά του, τόν ὁποῖον μέ τήν σειρά του «ἁγιοποίησε» ὁ νῦν Πάπας Φραγκίσκος (Μπεργκόλιο)!!! Σέ ὅλα αὐτά τά τραγικά καί ἀνυπόφορα **προσφέρει κάλυψη μέ τήν σιωπή του** αὐτό τό ἀπαράδεκτο κείμενο γιατί δέν καταγγέλει τήν ἰδεολογική ἐπικαιροποίηση τῶν ἐγκλημάτων εἰς βάρος τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ.

Ἐνδεικτικό τοῦ «κρυπτοκρατικοῦ» πνεύματος τοῦ κειμένου εἶναι ἡ ἀπόκρυψις στήν παρ. 8 τῆς ἀληθοῦς εὐχῆς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος δέν ηὐχήθη ἀπλῶς «*ἵνα πάντες ἐν ὧσιν*» (Ἰωάννου 17,21) ἀλλά συνέχισε «*καθώς σύ πάτερ ἐν ἐμοί κάγω ἐν σύ, ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν*» πού σημαίνει ὅτι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ἁγιότης καί ἡ Δικαιοσύνη εἶναι προϋποθέσεις τῆς ἐνότητος.

Διαφωνῶ ἀπολύτως καί μέ τό κείμενο «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ» διότι στό κεφ. Δ' «Ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀποτροπή τοῦ πολέμου» ἀναφέρεται σέ διαθησκειακές σχέσεις (σελ. 6), οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν κατά βάσιν στίς κακῶς λεγόμενες Ἀβρααμικῆς προελεύσεως θρησκείες, τόν Ἰουδαϊσμό καί τό Ἰσλάμ. Διότι καί οἱ δύο αὐτές θρησκευτικές παραδοχές καθυβρίζουν διῆστορικά καί χυδαιότατα τό ὑπερύμνητο πρόσωπο τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας μας Κυρίου. Ὁ Ἰουδαϊσμός ἔχει ἀποβάλλει τό Θεϊσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Τορά) καί τοῦ Προφητισμοῦ καί ἔχει ἐγκολπωθεῖ τόν Ραββινικό Σατανισμό τοῦ Ταλμούδ καί τῆς Καμπαλά. Στό Σατανικῆς ἐμπνεύσεως Ταλμούδ ὁ Κύριος ἀπομειώνεται μέ τόν χυδαιότερο τρόπο ὡς «νόθος υἱός» τοῦ Ρωμαίου ἑκατοντάρχου Πανδῖρα (Ταλμούδ). Ἡ δέ Ὑπεραγία Θεοτόκος καί Ἀειπάρθενος καθυβρίζεται ὡσαύτως μέ χυδαιολογίες ἀφορήτου ἐμπαθείας. Ἡ Καμπαλά πού διδάσκεται καί στό Πανεπιστήμιο τοῦ Τελ Ἀβίβ ἀποτελεῖ τήν ἀποθέωση τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ περιπαίγματος.

Ὅσον ἀφορᾷ τό Ἰσλάμ, ὁ εὐτελισμός τοῦ Παναγίου Θεοῦ καί ἡ διαστροφή τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος εἶναι ἡ βάση τῆς δῆθεν ἀποκαλύψεως τοῦ Κορανίου ἀπό τόν αἰμομείκτη καί παιδεραστή ψευδοπροφήτη Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος στή σούρα «Οἱ

Συνασπισμένες Φυλές» (Άλ Άχζάμπ) και στό στίχο 37, γιά νά δικαιολογήσει τήν αίμομειξία του μέ τήν γυναίκα τοῦ γιοῦ του, παρουσίασε δῆθεν ἐντολή τοῦ Θεοῦ: «Μωάμεθ, εἶπες σέ αὐτόν πού εὐεργετήθηκε ἀπό τόν Θεό καί γέμισε μέ τά ἀγαθά του: «Κράτα τή γυναίκα σου καί νά φοβᾶσαι τόν Θεό», ἐνῶ ἐσύ ἔκρυβες στήν καρδιά σου ὅ,τι ὁ Θεός μετά ἀπό λίγο ἐπρόκειτο νά κάνει σέ ὅλους φανερό. Φοβήθηκες τούς ἀνθρώπους ἐνῶ ἔπρεπε νά φοβηθεῖς περισσότερο τόν Θεό. Ὅταν ὁμως ὁ Ζεῖδ ἀποφάσισε νά χωρίσει τή γυναίκα του, Ἐμεῖς τήν ἐνώσαμε μαζί σου μέ τά δεσμά τοῦ γάμου. Γιά νά μάθουν οἱ πιστοί ὅτι δέν ἀμαρτάνουν ὅταν παντρεύονται τίς γυναῖκες τῶν γιῶν τους ἄν οἱ γιοί τους τίς χωρίσουν».

Στόν στίχο 50 παρουσιάζει τόν Θεό νά τοῦ λέει: «Προφήτη σοῦ ἐπιτράπηκε νά παντρευτεῖς μέ τίς γυναῖκες στίς ὁποῖες ἔδωσες προίκα, μέ τίς αἰχμάλωτες τίς ὁποῖες κέρδισες μέ τήν δύναμη τῶν χεριῶν σου, μέ τίς κόρες τῶν θείων σου καί ὅσων σέ ἀκολούθησαν, ὅπως καί μέ κάθε εὐσεβή γυναίκα ἡ ὁποία ἀφίερωσε τήν ψυχή της σέ ἐσένα...Μή φοβᾶσαι μήπως ἐνοχοποιηθεῖς ἄν κάνεις χρήση τῶν δικαιωμάτων σου» καί στό στίχο 51 συνεχίζει : «Μπορεῖς νά ἀναβάλεις τήν ἐπαφή μέ ὅποια συζυγό σου θελήσεις καί νά δεχθεῖς στό κρεβάτι σου ὅποια θελήσεις ἀκόμα καί ὅποια στό παρελθόν παραμέλησες ἀλλά τήν ἐπεθύμησες καί πάλι». **Σάν ἐνάτη συζυγό του παντρεύτηκε τήν ἑπταετή κορασίδα Αἰσέ.** Αὐτός λοιπόν, στό τραγελαφικό του Κοράνιο στήν σούρα «Τό στρωμένο Τραπέζι» (Άλ-Μάιντα) στό στίχο 17 γράφει: «Ἄπιστοι εἶναι ὅσοι λένε πῶς ὁ Μεσσίας ὁ γιός τῆς Μαρίας εἶναι Θεός. Πές τους ποιός μπορεῖ νά σταματήσει τόν Θεό ἄν θέλει νά καταστρέψει τόν Μεσσία καί τήν μητέρα του καί ὅλα τά ὄντα στη γῆ;», θέση πού ἐπαναλαμβάνει καί στό στίχο 72 καί στό στίχο 75 ἰσχυρίζεται ὅτι: «Ὁ Μεσσίας ὁ γιός τῆς Μαρίας ἀπλῶς εἶναι ἀπόστολος». Στή σούρα «Οἱ γυναῖκες» (Άλ Νισσά) στό στίχο 171 ἰσχυρίζεται: «Ὅπαδοί τῶν γραφῶν μή ξεπερνᾶτε τά ὅρια τῆς θρησκείας σας... Νά πιστεῦτε λοιπόν στό Θεό καί στούς ἀποστόλους καί νά μή λέτε πῶς ὑπάρχει ἀγία τριάδα. Σταματήστε νά το λέτε αὐτό καί θά ὠφεληθεῖτε». Στήν προαναφερθεῖσα σούρα «Τό στρωμένο Τραπέζι» (Άλ Μάιντα) στόν στίχο 116, παρουσιάζει τό Κύριο νά συνομιλεῖ μέ τόν «Θεό» μέ τά ἐξῆς : «Καί εἶπε ὁ Θεός στόν Ἰησοῦ τόν γιό τῆς Μαρίας : «Εἶπες ποτέ ἐσύ στούς ἀνθρώπους θεωρήστε ἐμένα καί τήν μητέρα μου Θεό στή θέση τοῦ μοναδικοῦ Θεοῦ;» «Ὅχι, στό ὄνομα τῆς δόξας Σου», ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διερωτῶμαι ποιές διαθρησκειακές σχέσεις μπορεῖ νά ὑπάρχουν μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ὑβριστῶν καί ἀπομειωτῶν τοῦ Παναγίου Προσώπου Του, Ἑβραίων καί Μουσουλμάνων πού ἐμμένουν σατανικῶς σέ αὐτές;

Τό σύγχρονο στρατήγημα τοῦ βυθίου δράκοντος, μετά τήν οἰκτρή ἀποτυχία τοῦ ἀμέσου πολέμου κατά τοῦ Παναχράντου Προσώπου τοῦ Κυρίου, μέ τούς διωγμούς, τίς αἰρέσεις, τήν δῆθεν ἐπιστημονική ἀθεΐα, τήν κρατική ἐπικράτησί της ἐπί ἐβδομήντα χρόνια, εἶναι ἡ διαμέσου τῆς λεγομένης συναφειακῆς καί μεταπατερικῆς «θεολογίας» καί τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ παρουσίασις ἐνός κίβδηλου καί ἀνυπάρκτου Χριστοῦ, μέσα στόν ὁποῖον χωροῦν τά πάντα, τό ψέμμα καί ἡ ἀλήθεια, ἡ

Ὁρθοδοξία καί ἡ αἵρεσις, ἡ ἠθική καί ἡ ἀνθρωπικότης, ὥστε νά κατανοεῖ κανεῖς εὐχερῶς τόν λόγον τοῦ Σωτῆρος Κυρίου: «Πλήν ὁ Ὑἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τήν πίστιν ἐπί τῆς γῆς;» (Λουκ.18,8), ἀλλά καί τόν τρομερότερο ἀφορισμό Του: «πολλοί ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ σῶόνόματι προεφητεύσαμεν καί τῷ σῶόνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καί τῷ σῶόνόματι δυνάμεις πολλές ἐποιήσαμεν; καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργασάμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. 7,22-23).

Διαφωνῶ ἀπολύτως καί μέ τό ψηφισθέν κείμενο **«Τό Αὐτόνομο καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ»** διότι ἡ αὐτονομία εἶναι μέγας πειρασμός καί μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ κατακερματισμό κρατῶν καί σέ διάσπαση Λαῶν καί στήν ἔξαρση τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει Συνοδικῶς καί Πανορθοδόξως καταδικασθεῖ ὡς αἵρεση. Θεωρῶ δέ ὡς Ἐθνικό ἔγκλημα τήν οποιαδήποτε Ἐκκλησιαστική αὐτονόμηση τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀναπόδραστα θά ὀδηγήσει στήν «Κοσοβοποίηση» τῆς Δυτικῆς Θράκης καί σέ Ἐθνική Καταστροφή. Νομίζω ταπεινῶς ὅτι ἡ κανονική πρόβλεψη τοῦ 17ου Κανόνος τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι ἡ μόνη ὀρθή λύσι τοῦ συγκεκριμένου θέματος.

Ἐν κατακλείδι παραθέτω ἕνα μικρό Συναξάριο, ὄχι κάποιας Μονῆς «φονταμεταλιστῶν» ἀλλά ἐνός «φιλοπατριαρχικοῦ» Μοναστηριοῦ, τῆς Ἱ. Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἀγ. Ὅρους, ἀπό τό νέο Συναξαριστή τοῦ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου σελ. 62 - 64 (Τόμος Α' Σεπτέμβριος, Ἐκδ. Ἰνδικτος 2001), πού **ἀναφέρεται στό Ἅγιο Ὁσιομάρτυρα Ἀθανάσιο Ἡγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ὁσίου Συμεῶν τοῦ Στυλίου εἰς Μπρέστ – Λιτόβσκ**, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε στίς 5/9/1648: «Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος γεννήθηκε στήν Βίλνα (σημερινή πρωτεύουσα τῆς Λιθουανίας) τῆς Μικρορωσίας τὸ 1596, τὸν ἴδιο χρόνο πού ἔγινε στό Μπρέστ – Λιτόβσκ ἡ ψευδοένωσις μεταξύ τῆς Ρώμης καί ὀρισμένων Ρώσων ἐπισκόπων. Υἱὸς εὐγενοῦς στήν καταγωγή Λιθουανοῦ, ἀρκετὰ πτωχοῦ παρὰ ταῦτα, ἔλαβε εὐρεῖα καί σπάνια μόρφωσι γιὰ τήν ἐποχὴ του.

Ἦταν κάτοχος πολλῶν ξένων καί ἀρχαίων γλωσσῶν καί βαθὺς γνώστης τόσο τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καί τῶν φιλοσόφων καί θεολόγων τῆς Δύσεως.

Γιὰ λίγα χρόνια ὁ ἅγιος ἐργαζόταν ὡς οἰκοδιδάσκαλος, ὥσπου τὸ 1627 ἐκάρη μοναχὸς στήν μονὴ τοῦ Χουτίν, κοντὰ στήν Ὁρσα τῆς Μικρορωσίας (σημερ. Λευκορωσία). Τὸ προπύργιο αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ἔμεινε ἀπείρακτο ἀπὸ τις πολωνικὲς δυνάμεις κατοχῆς, διεδραμάτισε σπουδαῖο ρόλο στὸ νὰ ἀντισταθῇ ὁ ὀρθόδοξος λαὸς κατὰ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς προπαγάνδας. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀθανάσιος συμπλήρωσε τὴν μοναχικὴ του κατάρτισι καί σὲ ἄλλα ὀνομαστὰ μοναστήρια.

Ὅταν χειροτονήθηκε ἱερεὺς, ὁ μητροπολίτης Κιέβου Πέτρος Μογίλας (1596-1647) τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἀνακαίνισι τῆς μονῆς τοῦ Κουπυάτιτσκ. Μετὰ ἀπὸ θεῖα ἀποκάλυψι, ἔκανε ἕνα ἐπικίνδυνο ταξίδι στήν Μόσχα, διασχίζοντας ἐδάφη κατεχόμενα ἀπὸ Πολωνούς, μὲ σκοπὸ νὰ ἐκθέσῃ στὸν τσάρο τὴν κακὴ στάσι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων στίς βορειοδυτικὲς περιοχὲς τῆς Ρωσίας καί νὰ ζητήσῃ συνδρομὴ γιὰ τὴν ἀνακαίνισι τῆς μονῆς του. Μὲ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας ἐπέτυχε στήν ἀποστολὴ του καί

ἄρχισε τὶς ἐργασίες. Δύο χρόνια ὅμως ἀργότερα ἀναγκάστηκε νὰ τὶς ἐγκαταλείψει, διότι ἐξελέγη ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ ὁσίου Συμεῶν τοῦ Στυλίου στὸ Μπρέστ-Λιτόβσκ.

Ἀπὸ τότε ἀποδύθηκε σὲ νέο καὶ ἀκαταπόνητο ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Οὐνίας, τοῦ προσηλυτιστικοῦ αὐτοῦ τρόπου τῶν Λατίνων ποὺ εἶναι συγκεκαλυμμένος μὲ ὀρθόδοξα λειτουργικὰ τυπικὰ καὶ συνήθειες. Ἐπὶ ὀκτῶ χρόνια ὁ ἅγιος μὲ τὴν προσευχὴ, τὸ κήρυγμα καὶ τὰ συγγράμματά του στηλίτευε καὶ ἀπέρριπτε τὴν ψευδοένωσι τῆς Μπρέστ, ἐπανεφέρε δὲ τοὺς πλανηθέντας στὴν ποίμνη τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Πολωνοὶ στρατιῶτες καὶ ἔποικοι βασάνιζαν τοὺς ὀρθοδόξους πληθυσμοὺς τῶν κατεχομένων περιοχῶν μὲ βαρβαρικὴ ὠμότητα, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰησουῖτες ἱεραπόστολοι δὲν ἐδίσταζαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς πιὸ ἀπάνθρωπες μεθόδους, προκειμένου νὰ στερεώσουν τὴν δική τους πίστι στὴν Μικρορωσία. Ὁ ἅγιος ἀποφάσισε νὰ μεταβῆ στὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαο Δ΄ (1632-1648), γὰρ νὰ μεσολαβήσῃ, ὥστε οἱ ὀρθόδοξοι νὰ ἔχουν πιὸ ἀνθρώπινη μεταχείρισι. Ὁ βασιλεὺς κάμφθηκε ἀπὸ τὴν παράκλησί του καὶ μὲ διάταγμα ἔθετε τέρμα σὲ αὐτὲς τὶς καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ τοῦ δὲν τὸ ἐφήρμοσαν. Στὴν Βαρσοβία ἡ κατάστασις τῶν ὀρθοδόξων ἦταν ἀκόμα χειρότερη. Σὲ ἐορτάσιμες ἡμέρες οἱ Πολωνοὶ καὶ οἱ οὐνῖτες ἔβαζαν φωτιὰ σὲ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες γεμάτες πιστοὺς, ὅπως καὶ ἄλλοτε κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων διωγμῶν.

Μόνος στὸν ἀγῶνα, μὲ μόνη παρηγοριὰ τὴν Παναγία, ὁ Ἀθανάσιος συνέχισε τὶς προσπάθειές του. Τὸ 1643, ὕστερα ἀπὸ μία νέα θεία ἀποκάλυψι, κατέφυγε γιὰ δευτέρη φορὰ στὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας τῆς Πολωνίας. Ἐνῶ κέρδισε τὴν προστασία τοῦ κράτους ὑπὲρ τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου του, ὠρισμένοι ὀρθόδοξοι γαιοκτήμονες, φοβούμενοι μήπως ζημιωθοῦν τὰ συμφέροντά τους, διέδωσαν ὅτι ἦταν τρελλὸς καὶ κατόρθωσαν νὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ ἀξίωμα, νὰ καθαιρεθῇ ἀπὸ τὴν ἱερωσύνη καὶ νὰ σταλῇ στὸ Κίεβο γιὰ ἐξέτασι.

Παρὰ τὶς κακόβουλες προσπάθειές τους ὁ ἅγιος δικαίωθηκε καὶ ἐπέστρεψε ὡς ἡγούμενος στὸ μοναστήρι του, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε ἡσυχος γιὰ πολὺ, σύντομα ξανάρχισαν οἱ διωγμοὶ κατὰ τῶν ὀρθοδόξων.

Ἐνῶ ἐτοίμαζε μία ἀναφορὰ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας, συνελήφθη καὶ φυλακίσθηκε προτοῦ τὴν ὀλοκληρώσῃ. Ἀφέθηκε ἐλεύθερος ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ἀλλὰ τὸ 1648 ὁ διωγμὸς συνεχίσθηκε σφοδρότερος. Ἦταν τόσο αἱματηρὸς, ὥστε ὁ λαὸς τῆς Μικρορωσίας ἐξεγέρθηκε καὶ ἀπαίτησε τὴν ἀποχώρησι τῶν πολωνολιθουανικῶν δυνάμεων καὶ τὴν ἀπόδοσι τῶν ρωσικῶν ἐδαφῶν στὸν τσάρο. Οἱ πολωνικὲς ἀρχὲς συνέλαβαν ἀμέσως τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ κινήματος καὶ τοὺς ἐπιφανεστέρους ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτες. Ὁ Ἀθανάσιος φυλακίσθηκε καί, παρὰ τὶς παντὸς εἴδους σωματικὲς καὶ ἠθικὲς κακώσεις ποὺ ὑπέστη, τόσο ἐκ μέρους τῶν δεσμοφυλάκων, ὅσο καὶ τῶν καθολικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, συνέχισε νὰ ἐλέγχει τοὺς ἐνωτικούς καὶ νὰ ἀναθεματίζει τὴν ἔνωσι. Τὸν βασάνισαν βάζοντας στὸ σῶμα του ἀναμμένα κάρβουνα, τὸν ἔγδαραν καὶ τὸν ἔκαψαν ζωντανό. Ἐπειδὴ ἀκόμη ἀνέπνεε, τὸν τουφέκισαν, νεκρὸ τὸν

ἀποκεφάλισαν καὶ ἔρριξαν τὸ σῶμα του σὲ ἓνα βόθρο. Τὸ τίμιον λείψανόν του βρέθηκε μετὰ 17 χρόνια ἄφθαρτο, εὐωδιάζον καὶ μέχρι σήμερα ἐπιτελεῖ θαύματα».

Ὡς ὁ ἀμαρτωλότερος λοιπὸν πάντων, συντάσσομαι μετὰ τὸν Θεὸν πού διετήρησε ἀδιάφθορον, ἀδιαλώβητον καὶ εὐωδιάζον τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου Του μέσα στό βόθρο καὶ ὄχι μετὰ ἐκείνους πού τὸ ἔρριψαν μέσα.

Ἐπομένως δὲν θά συμμετάσχω στό «ἀνόσιο παίγνιον» τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

[http://www.protothema.gr/greece/article/580679/paraitisi-vomva-tou-mitropolit-peiraios-serafeim-
apo-tin-iera-sunodo/](http://www.protothema.gr/greece/article/580679/paraitisi-vomva-tou-mitropolit-peiraios-serafeim-apo-tin-iera-sunodo/)